USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **G. Z.,** zastoupeného JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem, se sídlem 1. máje 535/50, Liberec III - Jeřáb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2011, č. j. OAM-186/VL-18-ZA14-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2012, č. j. 32 Az 20/2011 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Martinu Köhlerovi, advokátovi, se sídlem 1. Máje 535/50, Liberec III - Jeřáb, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 11 556,17 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se domáhal včas podanou žalobou zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného o tom, že se žalobci neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil § 3 a § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce dále tvrdil, že se v případě návratu do země původu důvodně obává pronásledování z politických důvodů, a je tedy v jeho případě naplněn důvod azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a že správní orgán nedostatečně vyhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Své důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany stěžovatel spatřuje v tom, že se chtěl v únoru roku 2008 účastnit prezidentských voleb v Arménii. Žalobce odmítl volit předem vyplněným volebním lístkem a ve vhození volebního lístku

vyplněného dle jeho volby mu bylo zabráněno starostou (předsedou Republikánské strany v předmětné obci). Začátek svého pronásledování žalobce spojuje s tímto okamžikem. Po volbách se žalobce účastnil protestních demonstrací v Jerevanu proti zfalšování výsledků voleb. Následně po něm starosta požadoval vysvětlení účasti na demonstraci, byl také napaden a zbit, pronásledováni byli i jeho příbuzní. K argumentům žalovaného, že se jedná o nevěrohodné tvrzení a že se neobrátil na policii v zemi původu, žalobce uvádí, že si nestěžoval, protože se bál, Republikánská strana má totiž všude své lidi. Žalobce se odvolává na zprávy ministerstva zahraničí USA, dle nichž byly prezidentské volby v roce 2008 v Arménii zmanipulované a v souvislosti s nimi docházelo i ze strany bezpečnostních složek státu k násilnostem vůči politickým odpůrcům. K výhradám žalovaného o nevěrohodnosti a nekonzistentnosti žalobcových tvrzení poukazuje žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu umožňující dílčí nepřesnosti ve výpovědích a upozorňuje na časový odstup od událostí.

[2] Podanou správní žalobu Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 24. 5. 2012, č. j. 32 Az 20/2011 - 57. Krajský soud v tomto rozsudku uvedl, že žalobce své potíže v zemi původu spojoval s neumožněním svobodného výkonu volebního práva při prezidentských volbách v roce 2008 a s následnými potížemi z důvodu své účasti na protestech proti výsledkům voleb v Jerevanu. Krajský soud na základě obsahu předloženého správního spisu a odůvodnění napadeného správního rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které pocházejí z různých informačních zdrojů. Žalovaný v napadeném správním rozhodnutí popsal rozpory ve výpovědích žalobce, které i s přihlédnutím k časovému odstupu mezi oběma pohovory označil za zásadní pro posouzení věci. Žalovaný zdůraznil i to, že žalobce si na jednání starosty, který mu neumožnil svobodně hlasovat pro zvoleného kandidáta, nikde nestěžoval, neučinil tak ani v případě svého napadení a napadení svého bratra. Žalovaný s odkazem na použité informace o zemi původu vyjmenoval možnosti vnitrostátní ochrany, z nichž ani jednu žalobce nevyužil, a proto nemůže tvrdit, že by mu nebyla poskytnuta.

[3] Krajský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že výpovědi žalobce jsou nekonzistentní (s poukazem na zjištěné rozpory v klíčových skutečnostech jeho azylového příběhu) a vedou k celkové nevěrohodnosti žalobce. V kontextu celé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze podle krajského soudu i žalovaného přehlédnout základní pohnutku, proč žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal, a to, že vstupem do azylového řízení si chtěl zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR. Žalobce přicestoval na území ČR nelegálně dne 15. 5. 2008. S falešným cestovním dokladem chtěl dále vycestovat do Španělska, v Německu byl zadržen a vrácen zpět do ČR. Bylo mu dvakrát uděleno správní vyhoštění a až poté požádal o mezinárodní ochranu (18. 3. 2009), o mezinárodní ochranu tedy požádal nikoliv bezprostředně po svém vstupu na území ČR, jak by se v případě tvrzeného pronásledování dalo očekávat. Z všech uvedených důvodů proto krajský soud aproboval závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

[4] K obdobnému závěru dospěl krajský soud i ohledně zamítavého rozhodnutí žalovaného o doplňkové ochraně, žalovaný totiž shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce a tyto konfrontoval s jeho azylovým příběhem. V Arménii v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce

nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud neshledal žádné procesní vady ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnily. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou odůvodnil tím, že přijatelnost kasační stížnosti je dána proto, že se krajský soud v jeho věci dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Krajský soud dále nerespektoval ustálenou soudní judikaturu. Kdyby k popsanému pochybení krajského soudu nedošlo, věcné rozhodnutí by bylo odlišné. Stěžovatel tedy opírá svou kasační stížnost o důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel dále poukázal na to, že správní orgán nezjistil všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch a že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Obává se, že by při návratu do Arménské republiky mohl být vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení a pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Jeho obavy vyplývají z praktik, které jsou pro tamější poměry běžné, i ze skutečnosti, že předseda Republikánské strany Arménie Serže Sargsjan byl v roce 2008 zvolen prezidentem Arménie. Stěžovatel tvrdí, že důvody jeho odchodu z Arménie byly ryze politické a že se obával i pronásledování, které se mělo dít jeho rodinným příslušníkům. Na státní orgány se neobrátil, neboť je přesvědčen o jejich zkorumpovanosti. Stěžovatel se rovněž dovolává toho, že žalovaný neposoudil jeho případ podle zásady non refoulement, aniž by blíže uvedl, co jej vede k tomu, aby tato zásada nebyla v jeho případě uplatněna.

[7] Stěžovatel rovněž namítá, že mu při pohovoru u žalovaného nebyl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel dále namítá, že mu nikdo nesdělil, že je v jeho věci nařízeno jednání, a on se ho tak nemohl účastnit.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy vyhodnotil kasační stížnost jako přípustnou.

[9] K námitce žalovaného, že původní včas podaná kasační stížnost je pouze blanketní, bez advokátního zastoupení a měla by být proto odmítnuta, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou praxi, která je plně v souladu s ústavními principy práva jednotlivce na spravedlivý proces, zakotvenými v čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod, a která je konstantně prováděna notoricky známou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v případě, že obdrží nedostatečně odůvodněnou kasační stížnost či má-li kasační stížnost jiné vady, vyvine úsilí k odstranění těchto vad. Nejvyšší správní soud tedy i v nyní posuzované věci řádně stěžovatele poučil o povinném právním zastoupení v řízení o kasační stížnosti a o možnosti požádat o ustanovení zástupce. Po doložení splnění zákonných podmínek ze strany stěžovatele pak Nejvyšší správní soud

stěžovateli advokáta ustanovil a v souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. jej vyzval k doplnění náležitostí kasační stížnosti. Tento postup je plně v souladu s jedním z prvních rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz), podle nějž soud musí při odstraňování vad žaloby, tedy skutečných nedostatků obecných či zvláštních náležitostí bránících tomu, aby žaloba mohla být podkladem pro projednání a rozhodnutí věci, v prvé řadě zvážit, zda je nezbytné vadu odstranit. *„Pokud je namístě vady odstraňovat [např. žalobce neuvádí v žalobě žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí, ale pouze povšechně cituje ustanovení právních předpisů], pak soud musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu, a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy, a jednak o tom, jak má vadu odstranit.“* Stejně Nejvyšší správní soud přistupuje i ke stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 19/2003 - 45, publikovaný pod č. 492/2005 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 13. 1. 2005, č. j. 6 Ads 72/2004 - 69).

[10] Nejvyšší správní soud dále posuzoval přijatelnost kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS). Stěžovatel výslovně v kasační stížnosti uvedl, že přijatelnost své kasační stížnosti spatřuje v tom, že v napadeném rozhodnutí krajského soudu došlo k takovému pochybení, které by mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[12] Co se týká námitky, že v případě stěžovatele jsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody pro takový postup neshledal. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu by muselo být splněno, že stěžovateli hrozí „skutečné nebezpečí“ takového zacházení. Tomuto pojmu je nutno rozumět tak, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Toto ustanovení je nutné vykládat tak, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Jestliže žalovaný i krajský soud dospěli z důvodů výše uvedených k závěru, že u stěžovatele nehrozí pronásledování, je jasné, že chování stěžovatele při volbách před čtyřmi lety nevytváří ani „skutečné nebezpečí“ zatčení, neboť test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené

pravděpodobnosti“, aplikovaný v případě posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování. Ani ostatní skutečnosti způsobilé založit vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu nejsou dány. Stěžovateli nehrozí v zemi jeho původu ani nelidské či ponižující zacházení, stejně jako nehrozí vážné ohrožení stěžovatelova života nebo jeho důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nevybočil krajský soud z ustálené judikatury zdejšího soudu a postupoval plně v souladu s ní. Jiné potenciální hrozby pro stěžovatele v případě jeho návratu, jimiž by se Česká republika měla zabývat, aby dodržela své mezinárodní závazky, nejsou patrné. Pokud pak stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti bez bližšího odůvodnění i námitku, že jeho situace nebyla posouzena z pohledu zásady non refoulement, tak s tím Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Žalovaný i krajský soud hodnotili situaci v Arménii i z pohledu toho, zda stěžovateli hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, a s odkazem na dostupné zprávy ze země původu nedospěli k závěru, že by toto riziko hrozilo. Tento závěr řádně zdůvodnili.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že mu v pohovoru nebyl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl veškeré relevantní údaje. Stěžovatel však nikterak tuto výtku nerozvádí, a není tedy zřejmé, jaké konkrétní aspekty vedení pohovoru do jeho procesních práv zasáhly. Nejvyšší správní soud si je vědom důležitosti správného vedení pohovoru pro správné zjištění skutkového stavu, což vyplývá jak z § 23 zákona o azylu, tak i z čl. 13 odst. 3 směrnice 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka („procedurální směrnice“). *„Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).

[14] Podrobně se zdejší soud problematikou pohovoru zabýval i ve svém rozsudku ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 - 274, publikovaném pod č. 2290/2011 Sb. NSS. V řízení o mezinárodní ochraně má osobní pohovor vedený se žadatelem o mezinárodní ochranu mnohdy zásadní význam pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Z § 23 zákona o azylu je zřejmý účel pohovoru, a to zjištění podkladů pro rozhodnutí. V rámci pohovoru se vychází z obsahu žádosti a pohovor by měl na skutečnosti uvedené v žádosti navazovat, upřesňovat je a rozvíjet. Samotný průběh pohovoru není nijak striktně určen a jeho kvalita a celková vypovídací hodnota závisí i na přípravě a postupu tazatele, jehož otázky by měly směřovat především k příběhu žadatele a jeho důvodům, pro které se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010 - 229). Pokud je ze žádosti či pohovoru zřejmé, že stěžovatel tvrdí skutečnosti relevantní z pohledu azylu či doplňkové ochrany a že jeho vyjádření nejsou ve vzájemném rozporu, měl by tazatel směřovat dotazy tak, aby byl na základě odpovědí schopen posoudit splnění či nesplnění všech relevantních kritérií pro posouzení azylu či doplňkové ochrany. Některé ze zásad pro vedení pohovorů upravují směrnice 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a procedurální směrnice. V citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 36/2010 - 274 Nejvyšší správní soud vyzdvihl nutnost zohlednit konkrétní

postavení a osobní situaci žadatele, aby na základě osobní situace žadatele bylo možno posoudit, zda žadatel byl nebo mohl být vystaven pronásledování nebo vážné újmě [čl. 4 odst. 3 písm. c) kvalifikační směrnice]. Podle čl. 13 odst. 2 procedurální směrnice pak členské státy zajistí, aby osoba, která pohovor vede, byla dostatečně způsobilá k zohlednění osobní nebo obecné okolnosti žádosti, včetně kulturního původu žadatele nebo jeho zranitelnosti.

[15] Nejvyšší správní soud tedy standardy vedení pohovoru již vytyčil, avšak stěžovatel ani v žalobě, ani v kasační stížnosti neprovedl podrobnější argumentaci, z níž by vyplývalo, že tyto standardy nebyly v jeho případě dodrženy. Nejvyšší správní soud v soudním ani správním spise sám takové pochybení neshledal, a konstatuje, že v posuzovaném případě byly dodrženy standardy, které již vytyčil ve své konstantní judikatuře k otázce vedení pohovoru žalovaného s cizincem v průběhu azylového řízení.

[16] Ani námitka stěžovatele, že nebyl informován o soudním jednání v jeho věci, neobstojí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem. Stěžovatele při jednání zastupovala Organizace pro pomoc uprchlíkům, konkrétně za ni jednala právnička Mgr. Beáta Szakácsová, na základě plné moci udělené dne 3. 2. 2012. Zástupce stěžovatele tedy byl na jednání krajského soudu řádně obeslán, stěžovatele omluvil a nikterak netrval na jeho osobní účasti. Krajský soud podmínky pro jednání připravil, pro jednání ve věci byl ustanoven i tlumočník do arménského jazyka. Krajský soud pak postupoval v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že *„neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.“* Podle § 50 s. ř. s. *„z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.“* V posuzované věci však soud neshledal žádné důležité důvody pro odročení jednání, před tím již jedenkrát z důvodů nemoci stěžovatele jednání odročil a pro jednání dne 24. 5. 2012 mu ani stěžovatel, ani jeho zástupce žádnou konkrétní omluvu nesdělili. Ani jeden z účastníků ústního jednání (tedy žalovaná a zástupce stěžovatele) odročení nenavrhli. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem a poskytl stěžovateli dostatek možností, aby se jednání ve věci osobně zúčastnil. Stěžovatel a jeho zástupce pak nevyužili možnosti vedoucí k dalšímu odročení jednání, proto je stěžovatelova námitka nedůvodná. K obdobným závěrům dospěl i Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 2. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 40/98, dostupném na http://nalus.usoud.cz.

[17] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daném § 104a s. ř. s. tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Daná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Krajský soud v Hradci Králové postupoval v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu ani zásadní pochybení Krajského soudu v Hradci Králové nebyly shledány. Na tomto základě tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

[19] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli jako zástupce JUDr. Martina Köhlera, advokáta, se sídlem 1. Máje 535/50, Liberec III - Jeřáb, pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu. Zástupce stěžovatele vyčíslil požadovanou odměnu za právní zastupování ve výši 13 656,17 Kč, a to za tři úkony právní služby (převzetí a porada s klientem, studium spisu na Nejvyšším správním soudě a sepis kasační stížnosti), náhradu za ztrátu času stráveného na cestě a cestovní výdaje za cestu mezi Libercem a Brnem. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v sepsání a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů ve výši 2100 Kč za jeden úkon. Pokud jde o požadavek zástupce stěžovatele za přiznání odměny za úkon právní služby spočívající ve studiu soudního spisu, nejedná se o úkon právní služby, za který náleží mimosmluvní odměna podle § 11 advokátního tarifu. Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 900 Kč za tři úkony právní služby (se zohledněním úkonu, za nějž jinak odměna nenáleží). Nejvyšší správní soud rovněž přiznal stěžovateli cestovní výdaje a náhradu za promeškaný čas ve výši 5016,17 Kč v souladu s vyčíslením uvedeným na č. l. 56-58 soudního spisu. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto byla přičtena i zástupcem požadovaná náhrada DPH ve výši, kterou vyčíslil. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 11 556,17 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu